

Mari clasici ilustrați

*James Fenimore
Cooper*

**Ultimul
mohican**

Traducere din engleză:
Irina Chirica

SUPERCOLECȚIA TA

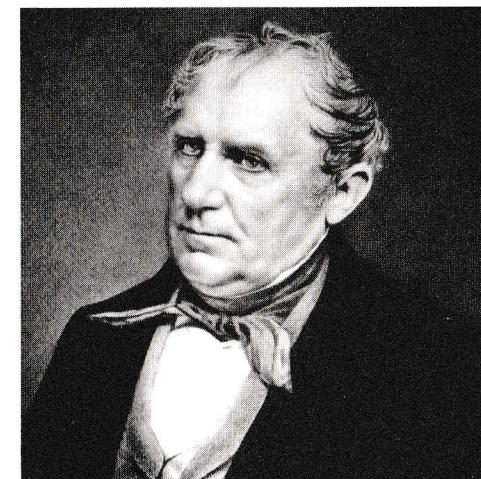
Editura ARC

Cuprins

James Fenimore Cooper	9-10
••••	
Faceți cunoștință cu personajele	11-12
••••	
Capitolul 1	
Anglia și Franța se înfruntă pentru stăpânirea coloniilor	
din America de Nord	13-19
••••	
Capitolul 2	
În inima codrilor	20-27
••••	
Capitolul 3	
Un ajutor neașteptat	28-36
••••	
Capitolul 4	
Călăuza necinstită	37-49
••••	
Capitolul 5	
Refugiu de la cascadă	50-60
••••	
Capitolul 6	
Atacați de irochezi	61-67
••••	
Capitolul 7	
Asediul continuă	68-80
••••	
Capitolul 8	
Prizonieri la irochezi	81-90

Capitolul 9	
O salvare neașteptată	91-100
.....	
Capitolul 10	
Surorile își regăsesc tatăl	101-115
.....	
Capitolul 11	
Armistițiul	116-125
.....	
Capitolul 12	
O discuție privată	126-130
.....	
Capitolul 13	
Capitularea	131-136
.....	
Capitolul 14	
E Vadarea lui Uncas	137-144
.....	
Capitolul 15	
La judecată	145-159
.....	
Capitolul 16	
Confruntarea finală	160-169
.....	
Capitolul 17	
Ultimul mohican	170-176

James Fenimore Cooper

James Fenimore Cooper s-a născut în Burlington, New Jersey, în anul 1789 și a murit în 1851. Înainte de vîrstă de 30 de ani, Cooper nu a scris nicio lucrare serioasă de literatură. Potrivit unor surse, el a privit și scrierea scrisorilor ca fiind o sarcină oneroasă. De aceea nu se știe cum s-a hotărât să fie scriitor. Cooper a scris seria de romane numită *Povestirile lui Ciorap-de-Piele* (*Leatherstocking Tales*), unde protagonistul este Natty Bumppo, iar romanele sunt: *Pionierii* (1823), *Preria* (1827), *Călăuza* (1840) și *Vânătorul de cerbi* (1841). *Ultimul mohican*, publicat în 1826, relatează aventurile lui Natty Bumppo (supranumit Ochi-de-Șoim)

O trăsătură specifică a luptelor care s-au dat odinioară în coloniile Americii de Nord era aceea că înainte de a se lupta, adversarii trebuiau să înfrunte mai întâi primejdiile marilor pustietăți. Frontiera întinsă a vastului teritoriu american, delimitând domeniile inamice ale Marii Britanii și Franței, trecea prin păduri ce păreau de nepătruns. Teritoriul cuprins între izvoarele fluviului Hudson și lacurile din vecinătate oferea un teatru vast pentru drama înverșunării și cruzimii din războaiele sălbaticice ale acelor vremuri. Soldații din cele două armate și coloniștii rezistau cu austерitate și stoicism în fața privațiunilor și se străduiau să răzbească prin trecătorile de munte și peste râurile năvalnice, ca să înfrunte un dușman greu de localizat.

Cadrul natural le oferea combatanților avantaje naturale care nu puteau fi trecute cu vederea. Lacul Champlain forma o trecătoare naturală și se întindea de la granița Canadei până la hotarele provinciei vecine cu New Yorkul. La capătul de sud al Lacului Champlain se vărsau apele altui lac, numit de misionarii iezuiți Lacul cel Sfânt, utilizat de iezuiți pentru botezuri, în timp ce englezii, mai puțin pioși, îl numeau pur și simplu Lacul George, după numele regelui lor din Anglia din acea vreme. Anglia și Franța au înlocuit cu nume noi străvechea denumire indiană a lacului, care inițial se numise Lacul Horican. Fiecare din națiuni-ile indiene avea limba sau dialectul său, astfel că multe locuri aveau nume multiple, deși aproape toate numele lor descriau același loc.

ANGLIA ȘI FRANȚA SE ÎNFRUNTĂ PENTRU STĂPÂNIREA COLONIILOR DIN AMERICA DE NORD

Lacul George formează, când este privit pe hartă, un fel de coadă a Lacului Champlain și se întinde pe o lungime de douăsprezece leghe către sud. Lacul își croiește un drum șerpuit printre nenumărate insule și printre munți. De pe podișul ce ținea piept apelor, începea un portaj de aproape douăsprezece mile, care ducea până pe malurile fluviului Hudson, unde în afară de obișnuite cataracte, râul devinea navigabil până la vărsare.

În diferite puncte care dominau locurile, pe unde trecerea era mai ușoară, au fost ridicate forturi care au fost apoi cucerite și recucerite, rase de pe fața pământului și reconstruite la loc, după cum hotără soarta bătăliilor. Fermierii, oameni gospodari, se fereau să poposească pe aceste meleaguri periculoase, preferând așezările mai vechi și mai adăpostite. Oștiri numeroase se afundau în acești codri și soldații care mai supraviețuiau ieșeau din pădure atât de istovită și descurajați de înfrângere, încât semănau cu niște cete de schelete ambulante.

În timpul Războiului Indiano-Francez această zonă a devenit scena însângerată unde s-au purtat mai toate bătăliile pentru stăpânirea Americii de Nord. În această regiune nenorocită îndeletnicirile pașnice nu mai erau cunoscute, iar pădurile erau însuflețite de prezența mercenarilor și de sunetele semețe ale unei muzici războinice. Marea Britanie decăzuse din situația strălucită la care ajunse datorită spiritului întreprinzător și talentului vechilor ei oameni de stat și oșteni. Nemai-

ANGLIA ȘI FRANȚA SE ÎNFRUNTĂ PENTRU STĂPÂNIREA COLONIILOR DIN AMERICA DE NORD

fiind temută de dușmani, cei care o slujeau pierdeau repede încrederea că le va fi asigurat un trai decent. Coloniștii suportau consecințele proastei guvernări răbdând umilințe multiple și trăiau cu teama că vor fi omorâți. Li se părea că aud urletele de atac ale sălbaticiilor la fiecare adiere de vânt din imensele păduri ale Vestului și ascultau îngrijorați șirile despre omoruri cumplite, comise de către locuitorii codrilor întunecați.

Întâmplările pe care le povestim s-au petrecut în cel de al treilea an al războiului dintre Marea Britanie și Franța, război purtat pentru stăpânirea unor pământuri care nu erau sortite să aparțină niciuneia din ele. Pe vremea aceea, între fluviul Hudson și Lacul George exista fortul Edward al britanicilor, unde era cantonat generalul Webb cu o oștire de peste 5 000 de soldați. Pe malul Lacului George, la o distanță de cinci leghe, se mai afla în pădure un alt fort britanic, fortul William Henry, comandat de bătrânul luptător scoțian Munro, cu un regiment mic din trupele regulate și o mână de localnici.

Iscoadele trimise de britanici se întorc cu vesta că armata franceză, condusă de generalul Montcalm, se apropiie de-a lungul Lacului Champlain. Comandanțul fortului William Henry cere disperat să se transmită întăriri. A doua zi la revărsatul zorilor pornește în marș spre fortul William Henry un detașament alcătuit din o mie cinci sute de soldați. Soldații în termen și cei în solda Coroanei mărșăluiau țanțoși în flancul drept, iar

colonistii, mai umili, mergeau în partea stângă. Mai întâi pornesc cercetașii, urmați de o gardă puternică și de căruțele cu bagaje.

La intrarea unei cabane străjuiau santinele din garda personală a generalului englez. Acolo așteptau șase cai, din care doi erau destinați a fi încălecați de femei de rang înalt, lucru rar întâlnit pe aceste sălbatice meleaguri. Un al treilea cal purta harnășamentul și armele unui ofițer de stat-major. Ceilalți cai aveau șei simple și bagaje care arătau că sunt destinați servitorilor și ordonanțelor. În fața acestui spectacol neobișnuit se formase un grup de gură-cască, care admirau armăsarul pursânge al ofițerului și priveau prostește la aceste pregătiri.

Printre aceștia se afla și un ins mai deosebit: înfățișarea îi era destul de ciudată, era croit parcă disproportional și era mai înalt decât ceilalți, deși nu părea mai voinic. Avea umeri înguști, un cap mare, brațe deosebit de lungi cu palme mici, chiar delicate; picioarele îi erau firave, cu o lungime neobișnuită, iar genunchii păreau a fi enormi în comparație cu tot corpul. Îmbrăcăminte tărcată pe care o purta acest individ îi făcea defectele și mai bătătoare la ochi.

Soldații, din respect, se țineau la o oarecare distanță de locul unde se făceau pregătirile de călătorie, însă personajul descris mai sus păși în mijlocul servitorilor de la cai, exprimându-și degajat aprecierile critice la adresa nobilelor animale. Își manifestă apoi admirarea față de statura dreaptă și țepănă a curierului indian, care seara trecută adusese în tabără veștile rele. Înfăți-

ANGLIA ȘI FRANȚA SE ÎNFRUNTĂ PENTRU STĂPÂNIREA COLONIILOR DIN AMERICA DE NORD

șarea indianului era foarte calmă, părea că privește cu indiferență tot ce se întâmpla în preajma sa, dar sub această liniște aparentă avea un aer de mândrie amară și tristețe. Locuitorul pădurii purta la brâu *tomahawkul* (o toporișcă indiană) și pumnalul specific tribului său.

Servitorii se grăbeau și domnițele pentru care erau destinați caii se pregăteau și ele să pornească la drum. Erau însoțite de un Tânăr ofițer în uniforma trupelor regale. Erau pregătite să înfrunte oboseala unei călătorii lungi prin pădure. Domnița care arăta mai feciorelnică, deși amândouă erau tinere, lăsa să i se zăreasă sub adierea dimineții chipul fermecător, părul bălai și ochii de un albastru strălucitor. Cealaltă fată, mai împlinită la trup, părea a fi cu patru sau cinci ani mai în vîrstă. Avea un păr negru ca pana corbului, chipul îmbujorat de un sânge bogat și trăsături deosebit de frumoase, pline de noblețe și demnitate.

Urcără în șei și îl salutară pe generalul Webb, care rămase în ușa cabanei până ce călătorii s-au îndepărtat. Aceștia o porniră la trap domol, urmați de servitori, spre poarta de miazănoapte a fortului. Au străbătut distanța până la poartă în tacere, dar cea mai Tânără dintre doamne scoase o ușoară exclamație atunci când curierul indian trecu pe neașteptate pe lângă ei pentru a se poziționa în fruntea convoiului, pe poteca lărgită. Doamna mai în vîrstă nu scoase niciun sunet, dar la vederea indianului îi alunecă vălul de pe față, lăsând să i se vadă figura care exprima în același timp groază și admirare.

Capitolul 2

În inima codrilor

Membrii expediției străbat codrii întunecăti, fără să își dea seama că îi pândește o nenorocire.

ÎN INIMA CODRILOR

Tânăra mai în vîrstă rămase pe gânduri. Cealaltă doamnă își reveni repede din teama pricinuită de apariția indianului și se adresă pe un ton glumeț Tânărului ofițer care o însوtea:

– Heyward, ai vrut să ne faci o surpriză amuzantă ori în păduri se văd adeseori apărând asemenea năluci? Omul acesta nu-mi prea place, spuse Tânăra doamnă ascunzându-și teama. Dumneata îl cunoști bine, desigur, de ai atâtă încredere în el!

– Bineînțeles că îl cunosc, altfel nu v-aș fi dat pe mâna lui. Indianul acesta este curier al armatei și poate fi considerat un erou de către poporul său! răspunse ofițerul. S-a oferit să ne fie ghid către lac, pe o cale mai puțin cunoscută. Pe acolo putem ajunge mai repede și mai în siguranță decât mergând încet în urma detașamentului pe drumul principal! spuse însuflețit ofițerul Heyward. Am auzit că indianul a ajuns printre noi în urma unei întâmplări neplăcute, în care a fost amestecat și tatăl dumitale. Se pare că s-a purtat cam aspru cu el în acea împrejurare. Important este că acum ne este prieten.

– Ca fost dușman al tatălui meu, îmi place și mai puțin! strigă Alice, înfricoșată de-a binelea. Te rog să-i adresezi câteva vorbe, ofițer Heyward, ca să-i pot auzi glasul. Eu de multe ori îi cunosc pe oameni după vocea lor.

– E o pierdere de vreme, replică Tânărul ofițer. E posibil să răspundă doar printr-o exclamație. Se preface

că nu înțelegeți engleza, cum fac cei mai mulți sălbatici. Iată că s-a oprit, deci poteca pe care vom merge trebuie să fie aproape.

Ofițerul Heyward avea dreptate. Ajunși la locul unde se oprișe indianul, acesta le arăta cu mâna o potecă ce se pierdea în pădurea deasă. Era foarte strâmtă, încât nu puteau merge decât unul câte unul, în sir indian.

– Iată poteca noastră, șopti Heyward. Nu vă arătați în niciun fel neîncrederea, ca să nu atrageți pericolul de care vă este teamă.

– Cora, ce crezi? Dacă urmăm detașamentul, n-am fi mai în siguranță?

– Alice, voi nu cunoașteți obiceiurile sălbaticilor și cred că vă amăgiți asupra locului unde poate fi primejdia, răspunse Heyward. Traseul detașamentului este cunoscut și dacă dușmanii au ajuns pe portaj, vor aştepta într-o ambuscadă detașamentul și multe capete vor fi scalpate. Dar asta nu este probabil, pentru că noi am trimis înainte cercetași. Iar drumul nostru nu poate fi cunoscut, pentru că l-am stabilit chiar noi abia acum o oră.

– De ce să te îngrijorezi doar pentru că acest om nu are obiceiurile noastre și nu are pielea albă? întrebă Cora cu răceală.

Alice nu mai șovăi și, lovindu-și calul cu cravașa, pătrunse pe poteca strâmtă și întunecată, printre tufișurile care împiedicau mersul la fiecare pas.

ÎN INIMA CODRILOR

Tânărul ofițer o privea cu o admirație vădită și începu să îndepărteze ramurile arborilor, făcând trecea mai ușoară. În loc să intre în pădure, servitorii o luaseră pe drumul detașamentului, fiindcă primiseră instrucțiuni speciale în acest sens. Heyward spuse că această măsură fusese sugerată de călăuza lor pentru a nu lăsa prea multe urme, în cazul în care ar exista sălbatici canadieni în pădure.

Cărarea era plină de tufe și mărăcinișuri și călătorii nu au mai putut vorbi pe o distanță considerabilă. După traversarea lizierei de tufăriș a pădurii, ajunseră sub o boltă de copaci înalți, printre care nu pătrundea soarele. Drumul era mai bun aici și ghidul grăbi pasul, zorind caii solizi care îl urmau.

Când Tânărul ofițer tocmai intorcea capul să-i spună ceva Corei, se auzi de departe în urma lor, pe potecă, un tropot surd. Toți se opriră, făcând un scurt popas pentru a afla explicația acestei întâmplări neașteptate.

După câteva momente, apără individul cu înfățișarea ciudată prezentat în capitolul precedent, înaintând spre ei cu toată viteza. Călătorii nu avuseseră până acum prilejul să observe straniul personaj care se apropia de ei. Cu unicul său pinten, dădea neîncetat ghes bietei sale iepe costelive, însă tot ce obținea de la ea era un galop pe picioarele din urmă, cele din față nepuțând să părăsească trapul. Mișcările ciudatului călăreț nu erau mai puțin neobișnuite decât ale mărțoagei lui.